

Sygn. akt IV U 364/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Nawacka
Protokolant:	st. sekr. sądowy Joanna Racis

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2014 r. w Olsztynie

sprawy W. Ć.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania W. Ć.

od decyzji Wojewódzkiego Zespołu Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

z dnia 9 kwietnia 2013 r. nr 634.2013

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U 364/13

UZASADNIENIE

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności decyzją z dnia 9 kwietnia 2013 roku uchylił orzeczenie P. Z. d. S. O. o. N.w S. z dnia 16 lutego 2013 roku i zaliczył ubezpieczoną W. Ć. do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym na stałe.

Z ustaleniem stopnia niepełnosprawności w powyższym orzeczeniu nie zgodziła się ubezpieczona W. Ć. wnosząc o przyznanie jej znacznego stopnia niepełnosprawności i zmianę pkt 7,8,9 wskazań. Wskazała, iż spełnia przesłanki umożliwiające zaliczenie jej do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym, gdyż wymaga konieczność stałej opieki i pomocy innej osoby w związku z tym, iż choruje na mukowiscydozę.

W odpowiedzi na odwołanie, Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w E. wniósł o oddalenie odwołania od zaskarżonego orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, wskazując iż ubezpieczona ma naruszoną sprawność organizmu, jednakże nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji, jak osoba niepełnosprawna w stopniu znacznym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. Z. d. S. O. o. N. w S. orzeczeniem z dnia 18 kwietnia 2012 roku zaliczył ubezpieczoną W. Ć. do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym na okres do 30 kwietnia 2015 roku.

Pismem z dnia 13 lutego 2013 roku ubezpieczona złożyła wniosek o ponowne ustalenie stopnia niepełnosprawności.

P. Z. d. S. O. o. N. w S. orzeczeniem z dnia 16 lutego 2013 roku odmówił wydania orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, wskazując iż nie nastąpiło pogorszenie się stanu zdrowia w stosunku do stanu zdrowia będącego podstawą wydania poprzedniego orzeczenia.

Orzeczeniem z dnia 9 kwietnia 2013 r., po rozpoznaniu odwołania, Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności uchylił zaskarżone orzeczenie w całości i zaliczył ubezpieczoną do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym na stałe orzekając w pkt 9 wskazań, iż ubezpieczona nie wymaga spełnienia przesłanek zawartych w art. 8 ust 1 ustawy prawo o ruchu drogowym.

[dowód: akta WZO 634.2013]

Ubezpieczona W. Ć. jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym. Przyczyną niepełnosprawności jest mukowiscydoza, nietolerancja glukozy, polipowatość zatok obocznych nosa, cukrzyca. Mukowiscydoza powoduje u ubezpieczonej nawracające zapalenia płuc i oskrzeli, przewlekłe zakażenie dróg oddechowych florą patogenną. Ubezpieczona nie jest całkowicie zależna od otoczenia, nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Jest zdolna do pielęgnacji w zakresie higieny osobistej, spożywania posiłków, wykonania czynności samoobsługowych, nie wymaga ułatwień w kontaktach ze środowiskiem.

[dowód: opinia biegłego alergologa k. 85-86, opinia biegłego pulmonologa k. 122- 124, biegłego diabetologa k. 161-162, uzupełniająca opinia biegłego pulmonologa k. 184, dokumentacja medyczna k. 19-74]

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie W. Ć. jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123 poz. 776 z późn. zm.) w art. 3 ust 1 ustala trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki.

Zgodnie z treścią art. 4 ust. 2 cyt. ustawy o rehabilitacji zawodowej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Tego rodzaju naruszenie sprawności organizmu występuje u odwołującej, w ocenie Sądu nie spełnia on jednakże warunków, by zaliczyć ją do znacznego stopnia niepełnosprawności na podstawie art. 4 ust. 1 cytowanej ustawy. Odwołująca nie wymaga bowiem stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji w celu pełnienia ról społecznych. Zgodnie z art. 4 ust 4 cyt. ustawy niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza zaś naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację. Inaczej mówiąc osoba niezdolna do samodzielnej egzystencji, a przez to podlegająca zaliczeniu do znacznego stopnia niepełnosprawności wymaga stałej opieki i pomocy, polegającej na karmieniu, myciu, ubieraniu i innych prostych, podstawowych czynnościach życiowych. Ubezpieczona takiej opieki i pomocy nie wymaga.

W ocenie Sądu, Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w E. podjął zatem zasadną decyzję dotyczącą odwołującej, albowiem ubezpieczona jest niepełnosprawna w stopniu umiarkowanym.

Ubezpieczona nie spełnia przesłanek zawartych w art. 8 ust 1 ustawy prawo o ruchu drogowym. Schorzenia występujące u ubezpieczonej nie powodują trudności w poruszaniu się i przemieszczaniu.

Swoje stanowisko Sąd oparł na analizie treści opinii powołanych w niniejszej sprawie biegłych. Sąd podzielił opinie biegłych sądowych uznając ją za rzetelne, logiczne, wyczerpujące i przekonująco uzasadnione. Biegły potwierdził trafność decyzji WZON. Podobnie jak pozwany określił charakter niepełnosprawności, jak również umiarkowany stopień niepełnosprawności, dokonano w nich tych samych ustaleń odnośnie naruszenia sprawności organizmu odwołującej.

Opinia też koresponduje ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami, które nie budzą żadnych wątpliwości. W świetle zebranego materiału dowodowego należy zatem zaliczyć odwołującą do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie oddalił.